

Vilniaus respublikinės specializuotos mokyklos uždarymo”, kuriame pasakyta, kad mokykla likviduojama, o patalpos perduodamos rusiškai Vilniaus 2-ajai internatinei mokyklai.

Šis įsakymas mokyklos sąjūdininkus pribloškė. “Argi atgimstančiai Lietuvai nereikalinga mokykla, kurioje mokytusi vaikai iš Vilniaus krašto, kur nėra lietuviškų mokyklų, iš Kaliningrado, Punsko kraštų? Gal atsirastų vaikų iš Igarkos, Vorkutos?” – tą dieną buvo garsiai pasakyta mintis, senokai nedavusi ramybės. Jai pritarė ir direktorius Alg. Kairys.

Tada trys sąjūdininkės – Elena Jonikienė, Danutė Kviklienė ir Zina Plepienė – nusprendė veikti. Bet nuo ko pradėti? Tądien Mokytojų namuose vyko Vilnijos draugijos konferencija. Nuspręsta eiti ten ir sumanymą išdėstyti Alf. Kairiui, draugijos nariui. Buvo vėloka popietė ir Alf. Kairį teko užkalbinti gatvėje skubantį iš konferencijos. Jis pasiūlė kalbėti su K. Garšva, Vilnijos draugijos pirmininku. Susiradę mums nepažįstamą K. Garšvą kavinėje, išdėstėme savo mintis. Idėja jam pasirodė patraukli. Patarė kreiptis į Kultūros ir švietimo ministeriją.

Nuskubėjome ten. Darbo diena jau buvo pasibaigusi, bet tuometinis ministro pavaduotojas Aurimas Juozaitis dar dirbo. Sekretorė pranešė, kad